

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. I. N.
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-855/ZA-ZA11-LE26-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-855/ZA-ZA11-LE26-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítl jako zjevně nedůvodnou.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul skutečnosti sdělené žalobcem v rámci správního řízení. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody (nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu).
3. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí žalobce učiněných ve správním řízení a z informací, jež žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírské demokratické a lidové republice. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP: Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019 a Informace OAMP: Alžírsko – Vztah Berberů a Arabů ze dne 5. 1. 2017.
4. Na základě citovaných podkladů dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce lze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně prohlásil, že podal žádost z ekonomických důvodů a několikrát výslovně uvedl, že jeho jediné potíže ve vlasti byly ekonomické. Účelovosti jeho žádosti nasvědčuje i to, že žalobce po cestě z Alžírska do ČR cestoval přes minimálně tři různé země EU, avšak v žádné z nich o mezinárodní ochranu nepožádal.
5. K výpovědi žalobce ohledně špatné politicko-bezpečnostní situace v Alžírsku žalovaný konstatoval, že se jedná ve vztahu k žalobci o natolik obecná tvrzení, že z nich není možné dovodit žádné problémy, které by žalobci přímo a bezprostředně hrozily. Žalobce vypověděl, že v Alžírsku není svoboda slova, že byl vládou a jejími příznivci nucen k modlitbám, že protestující jsou zatýkáni a že policie na demonstranty střílí. Současně však výslovně uvedl, že sám se účastnil několika protestů, aniž by byl vystaven jakýmkoliv potížím. V průběhu řízení rovněž nepopsal žádný konkrétní případ, kdy by k popisovanému jednání došlo, vždy hovořil zcela obecně. Taktéž popřel, že by měl ve vlasti jakékoli potíže s tamními státními orgány či bezpečnostními složkami, jakékoli potíže v souvislosti se svou účastí na protestech nebo jakékoli jiné potíže relevantní z hlediska zákona o azylu.
6. Skutečnost, že žalobce musel v Alžírsku jako Berber a ateista snášet nepříjemné poznámky svých sousedů v souvislosti s tím, že pije alkohol, nenavštěvuje mešitu a holí se, pak žalovaný posoudil sice jako nepříjemnou, ale nepředstavující zásadní zásah do základních lidských práv žalobce, aby ji bylo možno považovat za pronásledování či závažnou újmu podle zákona o azylu. Navíc žalobci nic nebránilo, aby se v případě problémů se sousedy obrátil s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány.
7. Co se potom žalobcem tvrzené diskriminace berberského obyvatelstva týče, tuto žalovaný ze shromážděných podkladů nezjistil. Naopak z podkladů vyplývá, že berberské obyvatelstvo je dobře integrováno do sociální, politické a ekonomické struktury země. Berbeři se podílejí na politickém procesu země a po letech marginalizace berberského obyvatelstva jsou patrné snahy státních institucí respektovat berberské kulturní požadavky.
8. Konečně žalovaný konstatoval, že důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany nejsou ani žalobcem zmiňované požáry, při nichž shořela rovněž pole, na nichž pracoval.

9. Jelikož žalovaný neshledal naplnění podmínek § 16 odst. 2 zákona o azylu, žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl.

III. Žaloba

10. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí zkrátil žalobce na jeho právech tím, že porušil § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), a dále § 16 odst. 2, § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce má za to, že v jeho případě nelze Alžírsko označit za bezpečnou zemi původu.
11. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí. Shromážděné podklady nepovažuje žalobce za dostatečně relevantní a aktuální. Žalovaný opřel napadené rozhodnutí pouze o obecné závěry, které se nikterak netýkají skutkových tvrzení žalobce. Použitá Informace OAMP: Alžírsko – Vztah Berberů a Arabů je již téměř 4 roky stará, Informaci OAMP: Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu pak žalobce shledává neobjektivní a nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu, neboť vůbec nezohledňuje individuální důvody jeho žádosti.
12. V tomto ohledu žalobce uvedl, že ve své výpovědi poukazoval zejména na diskriminaci a tlak na něj působený z důvodu své berberské příslušnosti. Problémy, jimž čelí příslušníci menšiny Berberů a opozice požadující nezávislost Kabýlie, přitom potvrzují i nezávislé zprávy o zemi původu (například zpráva organizace Amnesty International ze dne 19. 9. 2019). V Alžírsku dochází k prudkému nárustu při zatýkání protestujících, zejména z řad studentů či politických a občanských aktivistů. Zatímco některé osoby již byly propuštěny, jiné i nadále zůstávají ve vazbě. V této souvislosti žalobce poukázal na příběh jednoho z protestujících.
13. Konečně žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval ani judikaturu správních soudů v otázce důvěryhodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu a v otázce důkazního standardu při prokazování azylově relevantního nebezpečí.
14. Pro tyto důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve svém vyjádření ze dne 1. 2. 2022 žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Sdělil, že s nimi nesouhlasí, jelikož neprokazují, že by porušil některé ustanovení s. ř. či zákona o azylu.
16. Co se týče námitky ohledně použitých zpráv, žalovaný konstatoval, že většina z nich je z roku 2021. Pokud s některými z nich žalobce nesouhlasil, měl možnost toto uvést při seznámení se s podklady rozhodnutí, případně mohl informace doplnit. Nadto sám žalobce využívá zprávu Amnesty International pocházející z roku 2019.
17. Žalovaný dále zdůraznil, že pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s jeho rozhodnutím, potom za takové situace nelze v souladu s ustálenou judikaturou tvrdit, že by provedené dokazování nebylo dostatečné a skutková podstata, ze které žalovaný vycházel, neměla oporu ve spisu. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu.
18. Žalovaný připomněl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Žalovaný učinil maximum, aby mohl žalobce tuto svou

povinnost splnit. Během poskytnutí údajů k žádosti měl žalobce možnost uvést důvody, pro které o udělení mezinárodní ochrany žádal. Při konaném pohovoru mu pak bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl vzít žalovaný během posuzování jeho žádosti v potaz, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily.

19. Jelikož žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné, soudu navrhl, aby žalobu pro nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

V. Správní spis

20. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k této žádosti, obojí ze dne 20. 10. 2021. Pro účely posouzení situace v zemi původu a vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany založil žalovaný do správního spisu Informaci OAMP: Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019 a Informaci OAMP: Alžírsko – Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko ze dne 5. 1. 2017. Ve správním spisu je zařazeno rovněž předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 20. 10. 2021 a protokol o tomto seznámení ze dne 22. 10. 2021. Žalobce se s podklady rozhodnutí odmítl seznámit a ani se k nim nevyjádřil. Taktéž nenavrhl doplnění podkladů ani neuvedl žádné nové skutečnosti či informace, které by měl vzít žalovaný při hodnocení jeho žádosti v úvahu.
21. Na základě citovaných podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je předmětem nynějšího soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve lhůtě dle § 32 odst. 1 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023).
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Skupinou námitek brojil žalobce proti tomu, že měl žalovaný ve správním řízení nedostatečně zjistit skutkový stav věci, protože při svém rozhodování vycházel z nedostatečně aktuálních a relevantních podkladů. S výjimkou žalobcovy výpovědi žalovaný napadené rozhodnutí založil výhradně na dvou zprávách o zemi původu, přičemž v nich obsažené informace jsou pouze obecného charakteru a s důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesouvisí a na jeho individuální azylový příběh dostatečně nedopadají. Žalobce v žalobě uvedl, že v rámci své výpovědi poukazoval zejména na obtíže, jimž musel v zemi původu jako příslušník berberského etnika čelit.

Ty žalovaný nesprávně vyhodnotil a v rozporu se zákonem označil Alžírsko ve vztahu k jeho osobě jako bezpečnou zemi původu.

27. Krajský soud předně uvádí, že žalovaný považoval podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, který stanovuje, že: „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“ Ve třetím odstavci daného ustanovení (ve znění účinném do 30. 6. 2023) je dále uvedeno, že: „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
28. V této souvislosti se v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu uvádí, že bezpečnou zemí původu se rozumí: „*stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*“
29. Základem vnitrostátního konceptu tzv. bezpečných zemí původu je právní úprava obsažená v již uvedené procedurální směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany), která umožňuje členským státům uplatňovat domněnku, že země původu je pro žadatele o mezinárodní ochranu bezpečná, pakliže není v konkrétním případě prokázán opak. V této souvislosti pak mohou členské státy přistupovat k vymezení bezpečných zemí původu buď případ od případu, nebo mohou přijmout seznam všech zemí, které považují pro účely řízení ve věci mezinárodní ochrany za bezpečné (viz body 40, 42 a 46 preambule procedurální směrnice).
30. V České republice je přitom uplatňován druhý z uvedených přístupů, neboť byla v souladu s § 86 odst. 4 zákona o azylu přijata vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, která v § 2 bodu 2 označuje za bezpečnou zemi původu rovněž Alžírsko. Tento právní stav trvá doposud i po novele této vyhlášky ode dne 1. 10. 2023 (vyhl. č. 289/2023 Sb.).
31. V této souvislosti krajský soud připomíná, že v případě, kdy Česká republika považuje určitou zemi za bezpečnou zemi původu, je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen tvrdit a prokázat rozhodné skutečnosti svědčící o tom, že jinak uplatňovaná domněnka pojetí jeho domovského státu jako bezpečné země původu je v jeho případě vyvrácena (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70; rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz). Jakkoliv je

povinností správních orgánů náležitě zjistit reálie o zemi původu, nezbavuje tato skutečnost žadatele o mezinárodní ochranu jeho povinnosti unést důkazní břemeno ohledně důvodů týkajících se výlučně jeho osoby (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51). V otázce povinnosti žadatele pocházejícího z tzv. bezpečné země původu prokázat v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinečná specifika svého azylového příběhu lze odkázat rovněž na recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020-29, ve kterém tento soud jasně vyjádřil, že pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit správní orgán, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti podle § 12 až § 14b zákona o azylu.

32. Krajský soud důsledně přezkoumal individuální okolnosti azylového příběhu žalobce, jakož i důvody podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení žalobce netvrdil skutečnosti, případně nenabídl důkazy, jež by byly způsobilé domněnku pojetí Alžírsko jako bezpečné země původu v případě jeho osoby vyvrátit. Takové skutečnosti pak žalobce nepředestřel ani ve správní žalobě.
33. V prvé řadě krajský soud předesílá, že se neztotožnil s žalobním tvrzením, že ve své výpovědi žalobce poukazoval zejména na diskriminaci a tlak na něj působený z důvodu jeho berberské příslušnosti. Takové tvrzení totiž odporuje obsahu správního spisu. Z protokolu k pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 10. 2021 jednoznačně plyne, že problémy, jímž žalobce ve vlasti čelil a kvůli nimž se rozhodl Alžírsko opustit, byly především ekonomického charakteru. Žalobce v rámci pohovoru výslovně popřel, že by měl mít v Alžírsku jakékoliv problémy z důvodu své berberské národnosti. Naopak vypověděl, že v Alžírsku přišel o práci, neboť byl naposledy zaměstnán v zemědělství a při požárech shořela pole, na nichž pracoval. Taktéž zmínil, že v Alžírsku trápí 70 % obyvatelstva ekonomické problémy, pročez zde lidé nemají kde bydlet a co jíst. Doplnil, že tyto problémy nemohl řešit tím, že by se za prací přestěhoval do jiné části země, jelikož v ostatních oblastech žijí Arabové, kteří odmítají Berbery zaměstnat. K tomu krajský soud konstatuje, že jakkoliv tyto problémy žalobce jistě negativně zasáhly a bezpochyby učinily jeho osobní i životní situaci obtížnější, nepostačuje ztráta zaměstnání ve spojení s nedostatkem pracovních příležitostí a s tím související nutností vyvinout při hledání nového zaměstnání zvýšené úsilí pro přijetí závěru, že Alžírsko nelze ve vztahu k žalobci považovat za bezpečnou zemi původu. K vyvrácení zákonné domněnky tzv. bezpečné země původu je v souladu s citovanou judikaturou zapotřebí zcela mimořádných okolností; ekonomické problémy žalobce pak samy o sobě vysokého standardu mimořádných azylových okolností nedosahují.
34. Nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že možnými problémy pramenícími z toho, že žalobce přísluší k berberské národnosti, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a tyto na podkladu Informace OAMP: Alžírsko – Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko ze dne 5. 1. 2017 srozumitelně a přesvědčivě vyvrátil. Z obsahu informace vyplývá, že berberské obyvatelstvo představuje téměř třetinu veškerého obyvatelstva Alžírsko (10 mil.), podílí se na politickém procesu země a tvoří také přibližně jednu třetinu vládních úředníků. Po letech marginalizace Berberů se v poslední době objevují snahy státních úřadů respektovat kulturní požadavky berberské komunity. Berberský národní jazyk (tamazight) je nyní uznaným státním jazykem a lze jim tak hovořit při

komunikaci s úřady. V berberských oblastech země je tento jazyk vyučován rovněž ve školách. Arabské jaro v roce 2011 pak přineslo oživení berberské účasti ve veřejném životě. Berberé jsou dobře integrováni do sociální, politické a ekonomické struktury Alžírsko. Tyto skutečnosti jednoznačně svědčí o tom, že v obecné rovině příslušníci berberské komunity v Alžírsku v současné době žádné systematické segregaci, diskriminaci či tlakům z důvodu své národnosti nečelí.

35. Pokud žalobce v žalobě namítal, že problémy, jímž příslušníci berberské národnosti a opozice požadující nezávislost Kabýlie v Alžírsku čelí, potvrzují i nezávislé zprávy, přičemž odkazoval na zprávu organizace Amnesty International ze dne 19. 9. 2019, pak je třeba konstatovat, že informace v ní uvedené s osobní situací žalobce bezprostředně nesouvisí a jeho azylového příběhu se netýkají. Z této zprávy se podává, že v Alžírsku došlo v roce 2019 k zatčení několika desítek protestujících osob z řad studentů a politických a občanských aktivistů. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl žalobce studentem. Současně z ničeho neplyne, že by žalobci v souvislosti s jeho účastí na protestech, kterých se měl v minulosti zúčastnit, vzniklo jakékoliv nebezpečí. Z ničeho nelze dovodit, že by žalobce bylo možné považovat za osobu aktivně se angažující za podporu občanských či politických práv či se v jeho případě jednalo o jinak politicky exponovanou osobu. Žalobce se pouze zúčastnil několika protestů, přičemž výslovně popřel, že by v důsledku své účasti musel čelit jakýmkoliv problémům. Žalobce neuvedl, že by byl při protestech zadržen nebo zatčen. Rovněž nesdělil, že by kdy utrpěl újmu na zdraví. Současně nezmínil, že by v souvislosti s účastí na protestech byla omezena na osobní svobodě či utrpěla újmu na zdraví či životě ani kterákoliv z osob z jeho okolí. Na podporu závěru, že žalobci v souvislosti s účastí na protestech nehrozí vážné nebezpečí, ostatně svědčí i to, že žalobce v minulosti nikdy nebyl politicky aktivní a nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí. Vyslyšány a zadrženy podle zprávy přitom byly zejména osoby politicky aktivní [odkazovaný příběh se týkal člena Hnutí za autonomii Kabýlie (MAK), který byl současně mluvčím Unie pro Republiku Kabýlie (URK); většina při protestech zadržených osob byla členy politických stran Hnutí za autonomii Kabýlie (MAK), Rally za kulturu a demokracii (RCD) nebo Fronty socialistických sil (FFS)]. Vedle toho žalobce potvrdil, že v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Konečně taktéž odmítl, že by měl mít ve vlasti jakékoliv problémy z důvodu svého politického přesvědčení.
36. Ani v tomto případě tudíž žalobce nedokázal vyvrátit zákonnou domněnku, na jejímž základě Česká republika považuje Alžírsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce pouze v obecné rovině poukázal na všeobecně horší situaci v Alžírsku, co se úrovně ochrany a dodržování lidských práv týče. Nijak však netvrdil ani neprokázal, že by konkrétně jeho osobě v důsledku výkonu politických práv hrozilo v Alžírsku pronásledování či by byl ve vlasti z tohoto důvodu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy. Jelikož žalobce žádné individualizované okolnosti nasvědčující tomu, že v jeho případě Alžírsko ze bezpečnou zemi považovat nelze, nepřednesl, nelze než setrvat na tom, že Alžírsko ve vztahu k žalobci představuje bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
37. Soud nepřisvědčil ani námitkám směřujícím proti kvalitě podkladů rozhodnutí, neboť nesdílí přesvědčení žalobce, že si žalovaný pro vydání rozhodnutí neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů.

38. K namítané nedostatečné relevanci a objektivitě Informace OAMP: Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019 krajský soud uvádí, že zprávy o zemi původu nejsou vytvářeny individuálně na míru konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, ale podávají typicky celkový obraz či všeobecné informace o politické, lidskoprávní, sociální nebo bezpečnostní situaci v daném státu. Zdejší soud taktéž připomíná, že pro účely zachování aktuálnosti údajů zákon ukládá ministerstvu vnitra povinnost přezkoumávat bezpečnost zemí zařazených na seznamu alespoň jednou ročně (viz § 86 odst. 4 zákona o azylu). Sám žalobce pak informace a údaje obsažené ve zprávě co do jejich správnosti či pravdivosti nijak nerozpíral, nýbrž toliko v obecné rovině namítal jejich nedostatečnou relevanci a objektivitu. Pokud však měl žalobce ohledně kvality užitého podkladu pochybnosti, bylo jeho povinností vylíčit v žalobě konkrétní okolnosti, na základě kterých spatřuje daný podklad nesprávným či neobjektivním. To žalobce neučinil. Prosté konstatování, že již na základě názvu zprávy a toho, že zprávu vypracoval žalovaný za účelem zařazení Alžírsko na seznam tzv. bezpečných zemí, považuje žalobce zprávu za neobjektivní, v tomto případě nepostačí. Krajský soud poukazuje též na to, že již na základě téže zprávy v jiných případech posoudil v ní obsažené poznatky o Alžírsku za dostatečné (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2021, č. j. 33 Az 54/2019- 27). Totožné platí rovněž o namítané neaktuálnosti Informace OAMP: Alžírsko – Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko ze dne 5. 1. 2017. I v tomto případě bylo povinností žalobce uvést, z jakých konkrétních důvodů spatřuje daný podklad za neaktuální, resp. které poznatky v něm obsažené jsou s ohledem na svou neaktuálnost nepravdivé, tedy při posuzování situace v zemi původu nepoužitelné. V případě, kdy žalobce neaktuálnost údajů v konkrétních souvislostech nezpochybnil, nelze dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí pouze z toho, že toto rozhodnutí vychází z podkladu, který pochází z roku 2017 (tj. byl vyhotoven více než 4 roky před vydáním napadeného rozhodnutí). K témuž názoru dospěl i Nejvyšší správní soud v kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74).
39. V kontextu výše uvedeného je pak rovněž nezbytné připomenout, že měl žalobce možnost se s podkladovým materiálem seznámit a vyjádřit se k němu ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. S podklady rozhodnutí se nicméně žalobce seznámit odmítl a ani se k nim nijak nevyjádřil. Právě tak žalobce nenavrhoval doplnění podkladů a ani dodatečně neuvedl další skutečnosti či nové informace, které by měl žalovaný při hodnocení jeho azylového příběhu a vydání napadeného rozhodnutí zohlednit. Pokud žalobce považoval zprávy o zemi původu za vadné, pak měl své výtky uplatnit již ve správním řízení, což, jak je patrné z obsahu správního spisu, neučinil.
40. Konečně ohledně tvrzeného porušení judikatury v otázce posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu a důkazního standardu při prokazování azylově relevantního nebezpečí zdejší soud uvádí, že ani v tomto ohledu v postupu žalovaného žádná pochybení neshledal. Soud k tomu dodává pouze tolik, že žalovaný při hodnocení azylového příběhu žalobce vycházel z jeho výpovědí učiněných ve správním řízení, jejichž věrohodnost nikterak nezpochybňoval. Uvedl-li žalobce v rámci pohovoru před žalovaným informace, které nebyly pravdivé či s nimi nyní z jiného důvodu nesouhlasí, pak tuto skutečnost rozhodně nelze klást k tíži žalovaného.
41. Krajský soud uzavírá, že skutkový stav byl v posuzované věci zjištěn dostatečně, žalovaný při posouzení situace v zemi původu vycházel z dostatečně aktuálních a

relevantních podkladů a v napadeném rozhodnutí se řádně vypořádal se všemi okolnostmi azylového příběhu žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce